Суперечки. Епізод 2

Олександр Мінович

– Слухай, розсуди нас, скажи, хто з нас правий, а хто ні. Не хочем нікуди звертатись, сусіди як не як, але скоро, мабуть, станем ворогами.

– Розповідайте.

Розповідь сусіда. Того, що зліва:

В мене кіт. Мурчик. Вже, мов член сім'ї, хіба з одної тарілки не їсть зі мною. Мої всі звикли до нього, з рук не випускають. Часом прийдеш із роботи втомлений, знервований, на білий світ не хочеться дивитися, сядеш біля телевізора, а Мурчик тут як тут. Треться в ногах, мурмоче шось, а то вляжеться поруч, притулиться до моєї руки своїм теплим боком, і краще всякого лікаря. Знімає втому-тяжкість-нерви, наче й не було їх. А погладиш його, зануриш у шерсть руки – зовсім легко стане.

Дружина моя, так та взагалі без Мурчика жити не може. Годує, голубить, обціловує, а інколи й накричить на кота. Так би, мабуть, на мене кричала, а тут на кота. Треба ж їй кудись свою енергію дівати, малих дітей давно немає, а жінці по природі дано когось виховувати. Кіт ідеально підходить. Мовчить, не сперечається, образи не таїть. Шо хоч з ним, те й роби.

Думаю, ти зрозумів, шо для мене кіт?

А шо ж вийшло?.. Дивлюсь: мій кіт кульгає, лапу хтось перебив. Так жалко дивитися, аж сльози виступають. Спочатку вважав, може з іншими котами побився, їх у нас багатенько по вулиці шниряє. Часом як заведуться, як почнуть чубитися – не підходь, пух летить на всі боки. Мурчик додому приходить поранений неначе з побоїща якогось. Але ж то коти, в них так заведено, не вмішаєшся. А тут, виясняється, що лапу моєму Мурчику сусід дорогенький перебив. Ше й сам признався, ше й претензії до мене має. Та за таке хтось інший в поліцію заявив би, хай би впаяли добряче. Тепер за знущання над тваринами спуску не дають, можуть навіть посадити. Тільки шо сусід, то пожалів, однак, більше такого не потерплю.

Розповідь сусіда. Того, що справа:

Я курчат завів. Не простих, а елітних. Таких ні в кого немає. Два десятки бігають у мене в загородці. Давно мріяв свої яйця мати. Курчата – одне загледіння. Жовті клубочки від нашої квочки. Пшоно цьобкають, водичку попивають, ростуть… око милують. Буває сяду коло них, часами можу сидіти. Щебечуть-цвінькають… Душу радують. Як такі не можуть веселити?

Коли ж дивлюсь: одне курчатко неживе, хтось задушив. Може шуліка внадився, чи захворіло. Пильніше глянув, а на ньому ранка невеличка – явно хтось напав-поранив. За першим – друге, потім – третє. Шо за напасть? Так прикро, місця не знаходжу, скільки зусиль, скільки піклування пропадає.

Став придивлятися-сторожувати, може зловлю, чи хоч побачу нападника. І шо ти собі думаєш?.. Видивився! Прям на гарячому зловив розбійника. Котяра!.. Сусідський

котяра!.. Я його добре знаю, не раз бачив, як сусіди з ним цацкаються. Я б не мав нічого проти, хай собі бавляться, коли їм таке заходить. Хоч я й не по котах, однак, чужа забавка, то чужа забавка. Мені шо до того?

Але коли він до моїх курчат – це вже не просто неподобство, це – злочин. Я мав право захищатися, пожбурив палкою по нападнику й влучив. Не жалію. Чого маю жаліти? Шо?.. Мої курчата хужі за їхнього кота? Вони не така сама тварина, як той котяра?

Сусід каже, шо буде на мене в поліцію подавати. А я, шо?.. Хіба теж не можу?.. Чого це за кота притягнуть, а за курчат – ні?.. Це справедливо? Я вважаю – нехай сусід теж відповідає. Міг би свого кота в хаті тримати й не випускати, раз він такий кровожерливий!

А ці сусідські аргументи!.. Я, бачите, маю так закривати своїх курчат, аби кіт не добрався… Бо кіт – хижак, йому все можна, він гуляє сам по собі, його закривати не годиться… Я кота не маю права бити, маю спостерігати, як він курчат душить… Це як?.. Це шо?.. Нормально?.. Так має бути?

– Ну шо, давай, розсуди нас!

– А якщо так вам запропоную: ти заплати за лікування кота й трохи дай на моральну шкоду, а ти оплати сусіду витрати на таку загородку, щоб ніякий кіт не проліз і теж можеш сусідові щось зверху дати, бо ж постраждав морально.

– Ні-ні… я так не згоден… Це ж скільки та загородка може коштувати, далеко більше ніж лікування.

– То й я не згоден!

– І як мені вас розсудити?

Олександр Мінович